

Felcsúti Hírlap

2026. június, XV. évf., 6. szám (166.)

Indulás Viszlát, csodás mesevilág!

Elköszöntek a Kastély Óvoda és Bölcsőde nagycsoportosai

Bücsü

Bepillantás iskolánk
tanévzáró ünnepébe

Szent illat

Levendulavirágzás
a Noll-tanyán

Barangoló

Győrbe kirándultunk
a Gyöngyvirág Nyugdíjasklubbal

Júniusi tartalom

3

Indulás

Elköszöntek a Kastély Óvoda és Bölcsőde nagycsoportosai

8

Magyarország

Közösségünk együtt emlékezett a nemzeti összetartozás napján

12

Barangoló

Győrbe kirándultunk a Gyöngyvirág Nyugdíjasklubbal

16

Búcsú

Bepillantás iskolánk tanévzáró ünnepébe

20

Szent illat

Levendulavirágzás a Noll-tanyán

24

Mesesarok

Nagy lakoma

26

Konyha

Grillezett őszibarackos burrata saláta

27

Kert

Védekezés a nyári kánikulában

28

Harangszó

Jézus Szívének ünnepén Isten igéje igazság

30

Mozaik

Indulás Viszlát, csodás mesevilág!

Elköszöntek a Kastély Óvoda és Bölcsőde nagycsoportosai

„Vajon a Holdat fönt ki eszi meg, és mitől lesz újra oly csuda kerek? A Fiasztúkot, mondd, ki eteti, a magokat hogy szórja oda neki? Vajon az órában hol az idő, hova rohan, miért nem pihen ő? Ha a világ végéig kerekkezem, van-e ott korlát, vagy puff, leesem?” – Levendula nénivel együtt kíváncsiskodtak ovisaink, akik a válaszokért máris útnak eredtek. Szeptembertől iskolások lesznek a Kastély Óvoda és Bölcsőde nagycsoportosai.

„A, a, a, ma van búcsúzás napja, azért járunk sereggel, hogy tréfáljunk kedvünkkel. A, a, a ma van búcsúzás napja” – szölt az ovis búcsúdal, s egymás után léptek ki az épületből a Kastély Óvoda és Bölcsőde ballagói, akiket már odakint vártak a szülők, a nagyszülők, a testvérek. Az udvaron felállított ünnepi díszletek között az óvoda vezetője, Dojcsákné Goda Anna köszöntötte az iskolába készülő gyerekeket: „Olyan, mintha kicsi gyermekként még csak tegnap érkeztek volna az óvodába, ma pedig már nagycsoportosok vagytok, készen arra, hogy elinduljatok. Mi, óvó nénik boldogan figyeltük, hogyan lettetek napról napra ügyesebbek és bátrabbak. Kívánjuk, hogy az iskolában is őrizzék meg a kíváncsiságotokat, a nyitott szívüket, merjetez kérdezni, álmodni, s ami a legfontosabb: mindig higgyetek magatokban. Örömmel várjuk majd a híreket az első iskolai kalandjaitokról. Lépjetez bátran az előttetek álló útra!”

Miután óvodánk vezetője a szülőknek is köszönetet mondott, következett a nagycsoportosok búcsúműsora, melynek első részében a nevetni képtelen királykisasszony történetét vitték színre a gyerekek. „Ne vess, ne vess, királylány!” – kérték a búslakodó hercegnőt, aki egyre csak azt hajtogatta makacsul: „Nem, nem, nem, nem!” Hiába az orvosok tudománya, a varázslók minden bűbája, a bohócok összes tréfája, a királylány arcocskája csak nem akart felderülni. Ám egyszeriben felhangzott a kedves dalocska: „Szól a csodafurulya, táncol Jancsi báránya.” S olvasóink máris kitalálhatják a mese folytatását...

A kisebbek útravalóul adott versikeit követően a ballagók dallal és tánccal búcsúztatták el az ovis éveket. Kérdésekből ki sem fogva Levendula nénivel együtt állapították meg: „Rémes ez a sok kérdés, nem kapok választ egyre sem én. Várom, hogy felnőjék végre, akkor már biztos mind megfejténém. Hiába faggatok bárkit is én, azt hallom folyton, hogy kicsi vagy még. Mi lesz, ha felnövök, és a gyerekek tőlem is kérdeznek ilyeneket? Vajon én akkor majd mit felelek? Vagy lehet, hogy én mindig kicsi leszek?” A műsor csúcspontjaként a gyerekek hátára hátizsák került, miközben szólt a dal: „Köszönöm, hogy szeretettetek, vigyáztatok is rám, Isten veled, óvó nénim, kedves óvodám!” Majd az óvónők a kicsi vállakra akasztották a tarisznyát, búcsúzóul még egyszer jó szorosan megölelték a ballagókat, s felcsendültek a szép dallamok: „Mesevilág, most mennem kell, de nem feledem, amit tőled kaptam. Mesevilág, az emlékek a szívem mélyén örökre megmaradnak. Viszlát, csodás mesevilág.”

Nagy Enikő. fotó: Tóth P. Flóra

Magyarország Lesz még kikelet

Közösségünk együtt emlékezett a nemzeti összetartozás napján

Iskolásaink a nagy nemzeti tragédia, Trianon emléknapiján a Faluháznál gyűltek össze, hogy közösen meséljenek a magyar nemzet nagyságáról.

„1920. június 4-én történt Magyarország egyik legnagyobb tragédiája – emlékezett Flier Éva, közösségünk kulturális tanácsnoka. – Az I. világháború feldúlta a nemzetet, amelyet az Osztrák–Magyar Monarchia részeként belekényszerítettek a több százezer magyar halálát hozó háborúba. Mindaz, ami történt, a nagyhatalmak érdekeit szolgálta. A világ újrafelosztásáért folyt a harc, melynek végeztével a győztesek diktáltak. Magyarországot büntették a legjobban, noha a magyar nemzet a legkevésbé volt bűnös. A cél az volt, hogy elvegyék a nemzeti öntudatot, a nyelvet, a kultúrát, s beolvassanak a nagy múlttal nem rendelkező népek közé. A folyamatnak nincs vége. Több mint száz éve élünk megfosztva. A trianoni békediktátum értelmében elvesztettük országunk kétharmadát, s mintegy hárommillió honfitársunk rekedt a határokon kívül. Szomorú tanulság Trianon, okulnunk kellene belőle. Ám bármilyen tragédia érte is, a magyar nemzet nagyságát mutatja, hogy mindig túlélte. A feladat most is az összefogás, az, hogy összetartsuk a nemzetet, s megőrizzük a magyarságunkat.”

„Trianon – ez a szó az igazságtalanságot jelképezi, a jogos düh szimbóluma” – vette kezdetét az Endresz György Általános Iskola emlékműsora, melynek nyitányán bevonultak a nagyhatalmakat jelképező alakok. „1920. június 4-én sokkal inkább diktátum született, mint szerződés, erőből hajtották végre, a módosítás esélyét is lehetetlenné téve – szögezték le a gyerekek. – Magyarország az I. világháborút követően nem egyszerűen vesztes állam, hanem méltóságában megalázott, elszigetelt, csonka ország lett.” Erdély, Partium, Felvidék, Kárpátalja, Bácska, Bánát, Muraköz, Muravidék, Órvidék – kiáltották tanulóink az elcsatolt területek nevét. „Európa közepén élt valahol egy nép, hol felszántva a határ, hol végtelen az ég. Nem kívánt mást, csak saját hazát, hol övé a dal s a szó, hol aranyból, sárból születik majd tudós és álmodó” – énekelték a diákok a Kormorán dalát, s elszavalták Juhász Gyula Trianonját, kérve: „Nem kell beszélni róla sohasem, / De mindig, mindig gondoljunk reá”. Majd Sajó Sándor versének sorával adtak választ a kérdésre, mit jelent magyarnak lenni: „Magyarnak lenni: nagy s szent akarat, / Mely itt reszket a Kárpátok alatt.” „Mindig a fénybe nézz, mert szebbet még soha nem láttál. Biztos a fénybe érsz, ha fel tudsz állni, mikor elbuktál. Még bírnod kell, nem felejtethed el, hogy az a nyughatatlan szív lobog benned” – zárták a műsort Ákos dalával a diákok.

Iskolánk megemlékezése az önkormányzatunk által a trianoni tragédia századik évfordulójára állított kőtömbemlékmű körül ért véget. „Lesz még kikelet Magyarország felett, ha határainkon elpusztul a hollósereg” – miközben Zoltáni Zsolt ének-zene tanár énekelt, faluközösségünk képviselői elhelyezték az emlékezés koszorúit a felcsúti történelmi agora egyik legmeghatározóbb pontjánál.

Nagy Enikő, fotó: Tóth P. Flóra

Barangoló Élő történelem

Győrbe kirándultunk a Gyöngyvirág Nyugdíjasklubbal

Arrabona felfedezésére indultak a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub tagjai, akik idei kirándulásuk úti céljául a nyugat-dunántúli régió központját, Győr-Moson-Sopron vármegye székhelyét, Győr gyönyörű városát szemelték ki. Jutkáék a Nagyboldogasszony-székesegyházban megtekintették Szent László XV. századi hermáját, a városnéző „kisvonattal” bejárták „a folyók városának” minden zegzugát, a Kreszta-házban kialakított állandó kiállítás során pedig a világhírű keramikus, Kovács Margit munkásságát ismerhették meg. A klub meghívására lapunk szerkesztősége is részt vett az alaposan megszervezett, tartalmas kiránduláson – összeállításunkban Olvasóink képzeletben velünk együtt barangolhatnak Győr műemlékekben rendkívül gazdag városában.

Szent László oltalmában

A város hangulatos barokk utcácskáin sétálgatva lánykori emlékeit idézi fel Vargáné Erzsike, aki az egykori Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola diákjaként, hajdani kollégistaként sokat csavargott Győrben. Először a város legősibb részére, a Rába és a Duna találkozásánál fekvő Káptalandombra, a Nagyboldogasszony-székesegyházba vezet utunk. A tölgyfa padosorokban üldögélve megtudjuk, hogy a Szent István által alapított győri püspökség legjelentősebb temploma román stílusban épült a XI. században, ám a XVI. századra gótikus székesegyházzá lett, amely a török időkben hanyattatott sorsra jutott, majd a XVII. században barokk stílusban épült újra, s a XIX. században klasszicista elemekkel egészült ki.

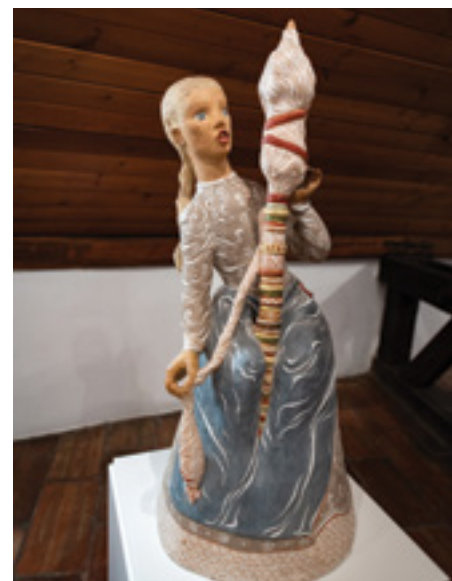
A II. János Pál pápa 1996-os győri látogatása idején kisbazilikai rangra emelt székesegyház történetének megismerése után közelről vehetjük szemügyre azokat a szent emlékeket, amelyeknek a templom otthont ad. Fejletünk hazánk harmadik legjelentősebb nemzeti szakrális kincse, a Héderváry-kápolnában őrzött Szent László-herma előtt, megcsodálva a városban a XVIII. század óta nagy tiszteletnek örvendő lovagkirály arcának szépen kidolgozott mását, a középkori erdélyi ötvösművészet remekművét, azt a díszes ereklyetartót, mely a nagyváradi sírból kiemelt koponyát ezüst borítással fedi. Letérdepelünk a II. világháború idején a bajbajutottaknak a püspök-vár pincéiben menedéket nyújtó, 1945-ben vértanúságot szenvedő győri püspök, Boldog Apor Vilmos síremléke mellé, oda, ahol harminc éve a szentanya is imádkozott. S a híres Zichy Ferenc püspök által emelt oltáránál fohászt mondunk a Könnyező Szűz Mária-kegykép előtt, amely a XVII. században Írországból került a városba, s 1697-ben Szent Patrik emléknapiján a reggeli szentmisén véres könyveket hullatott.

Kisvonattal szelve át a várost

A székesegyház meglátogatása után a történelmi belváros egyik legfőbb pontjára, az ország legszebb barokk terein ek egyikére, a Bécsi kapu térre sétálunk, ahol máris fel-szállunk a „kisvonatra”, s a jármű első készítőjéről elneve-zett „Dottóval” vesszük nyakunkba a várost. A Rába kettős hídon, a Radó-szigeten át indulunk el, s utunk során el-haladunk a gyógy-, termál- és élményfürdő mellett, rápil-lantva ikonikus látványosságára, a 32 méter magas Szifon Csúszdatoronyra, mely a feltaláló, Jedlik Ányos előtt kíván tisztelegni. Látjuk a győri kekszgyár egykori épületét, s szinte a szánkban érezzük a Pilóta keksz vagy épp a Bala-ton szelet ízét. A Jedlik Ányos hídon keresztül átzötyögünk a Mosoni-Dunán, jobbra a zöldellő Püspökerdő, balra a belváros panorámája látszik, leérve a Széchenyi István Egyetem campusa vár.

A Kossuth hídról szép kilátás nyílik a Rába és a Mosoni-Duna találkozására, s feltűnik Győr egyik jelképe, a legenda szerint a törökök elűzésekor kukorékoló vaskakas. A tá-volból is megsejlelhetjük a Káptalandombot, láthatjuk az 1776-ban alapított hajdani királyi jogakadémia épüle-tét, ahol Deák Ferenc és Mikszáth Kálmán is tanult, megfi-gyelhetjük a Győri Balett, a Győri Filharmonikus Zenekar és Győri Nemzeti Színház épületét, utóbbi oldalhomlokza-tán Vasarely kerámiából készült ikermuráliáját, de a város legforgalmasabb pontján a neobarokk városházát is meg-pillanthatjuk. A Rábán átívelő Petőfi hídon az Újvárosba megyünk, ahol a Kossuth Lajos utcában rácsodálkozunk az öt felekezet egy-egy templomára, így például a győri zsinagógára. Innen térünk vissza utunk kezdőpontjára, a Bécsi kapu térre.

Kerámiacsodák között

A belvárosi Apáca utca sarkán található, klasszicista stí-lusú Kreszta-ház tetőterébe is ellátogatunk, hogy megte-kintsük a város szülöttjének, Kovács Margit Kossuth-dí-jas kerámiaművésznek az állandó kiállítását. A művész egykori budapesti műtermére emlékeztető „sufniban” megismerkedünk a modern magyar kerámia úttörőjének csodálatos életművével, virtuóz technikájú alkotásai kö-zött gyönyörködünk körplasztikáiban, domborműveiben, csempeképeiben, korongolt és mintázott edényeiben, melyek az egyetemes kerámiatörténet jellegzetes magyar példái. Vannak, akiket a népi élet figurái, jelenetei ragad-nak meg, s akadnak, akik az egyházművészeti alkotások mellett időznek – szinte mind megállunk az 1937-ben készült kisbéri oltárkép, a Szent Család triptichon előtt, melyet az egyházi ünnepkörnek megfelelően Krisztus életének fontos pillanatai vesznek körül. Kovács Margit sajátos művészi világa, amely a középkori formakincstől a népművészetig sokféle stílust és tematikát ötvöz, kétség-kívül mindannyiunkat megérint. Egy finom késői ebédet követően – megannyi új ismerettel és élménnyel – aztán buszozunk haza, Felcsútra.

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra

Bücsü Menj, küzdj az álmodért!

Bepillantás iskolánk tanévzárási ünnepébe

Elismerésben részesültek a kimagaslóan teljesítő tanulók, s elbúcsúztak iskolájuktól a végzősök – különleges rítusokkal zárta a tanévet az Endresz György Általános Iskola közössége.

„Vizsgálatokra, mondok, és megyek, robognak vonatok és életek” – Reményik Sándor megzenésített versének dallamára, tarisznyával a vállukon lépdelt be az iskola udvarára a tanévzárási főszereplői, a nyolcadikosok, de még mielőtt ők kerültek volna a középpontba, az iskola igazgatója szólt az iskolaélet maguk mögött hagyó diákokhoz. „Az együttműködés, a másik támogatása, a bennünket egyedivé tevő különbségeink elfogadása volt a tanévünk témája, s bízunk benne, hogy az elvetett magok szárba szökkennek és teremnek majd – emlékeztetett Vörösné Székely Henriett. – Mozgalmas, tevékeny éven vagyunk túl, melynek során olyan programokon vehettünk részt, amelyek között mindenki megtalálhatta a kedvére valót.”

Miután az igazgató sorra vette az iskolaidőt tarkító megannyi érdekes programot, köszöntötte mindazokat, akik rengeteget tettek azért, hogy a legjobbat hozzák ki magukból: egyesével lépett a pódiumra a seregnyi kitűnő és jeles diák, valamint az a 19 tanuló, aki a legtöbbet javította korábbi teljesítményéhez képest. Kiderült az is, hogy a jó tanuló, jó sportoló elismerést két nyolcadikos tanuló, Rutkai Nóra és Kiss Milán érdemelte ki. Flier Éva, közösségünk kulturális tanácsnoka átadta a tehetségeinket felkaroló Hyper-Aktív Egyesület A kultúráért díját, melyet azon tanulóknak – Németh Máténak, Kecskés Hunornak és Kiss Márknak – ítéltek oda, akik a nemzeti ünnepek műsoraiban tisztelegtek a hősök emléke előtt. Kiemelkedő tanulmányi eredményéért és példamutató hozzáállásáért a tavaly alapított Endresz-díjat ezúttal Vasvári Vivien nyerte el.

A legjobbak elismerését követően iskolaigazgatónk a tanév egyik legnagyobb vívmányaként bejelentette: dr. Mészáros Beatrix létrehozta az Endresz György Általános Iskolaért Alapítványt. „Hiszem, hogy gyermekeink oktatása és tehetségük kibontakoztatása a legnemesebb cél, amelyért közösen dolgozhatunk. Alapítványunk kapuja nyitva áll mindenki előtt, aki fontosnak tartja, hogy iskolánk falai között modern tudás és támogató szeretet várja a diákokat” – olvas-

ható az alapítói hitvallásban. Mészáros László, Felcsút polgármestere – első adományozóként – egy havi jövedelmét ajánlotta fel az alapítvány számára, megnyitva az utat a többi támogató előtt.

Igazgatónk még egy örömhírt megosztott az évzáró közönségével: iskolánk a Millió lépés az iskoláért elnevezésű kezdeményezés résztvevőjeként egymillió forintos támogatást nyert sportszerek vásárlására. Nem maradhatott hát el a temérdek sporteredmény felsorolása sem, s minthogy diákjaink körében a legkedveltebb játék a pingpong, a gyerekek örömeire kiderült, hogy önkormányzatunk két újabb pingpongasztallal ajándékozza meg az iskolát. „Tanulóink persze a különféle tanulmányi versenyeken is öregbítették iskolánk hírnevét – hangsúlyozta Henriett –, s mindez együtt mutatja, milyen gazdag esztendőt zárunk. Szeptemberben ugyanezzel a lendülettel vágunk neki az évnek, ám akkor már nem tartanak velünk a nyolcadikosok, de csatlakoznak hozzánk az új elsősök, akikből ugyanilyen remek fiatalokat nevelünk majd. Ez a tanév megmutatta: endreszesnek lenni jó!”

Eljött a pillanat, amikor a ballagók kerültek fókuszba. „Kémiatanárként éveken át veletek csodálhattam a világ működését – szólt a búcsúzókhöz az igazgató. – A legszebb feladat az volt, hogy ébren tartsam benneteket a kíváncsiságot.” „Kelltek a köztiszteletre méltóak is, s a kihúzott, újraírt sorok lettek a közös történet legszebb szakaszai” – tette hozzá Madarász Katalin magyartanár, a 8. a osztályfőnöke. „Közös képet is festetünk, láttuk a színeket, kellett a fények és az árnyak, hogy igazi közösségként álljatok előttünk” – fogalmazott Tóth Andrea rajztanár, a 8. b osztályfőnöke. „Az iskola kapuján kilépve válik élővé minden, s ahogy a természetben is az elemekből épülnek fel a kristályok, úgy formálódott a jellemetek, s letetek értékes, különleges emberek” – mondta Henriett, majd ismét Katalin következett: „Most pontot teszünk, a hős útnak indul.”, s újból Andrea szólt a fiatalokhoz: „A keret elkészült, ám a vászon még érintetlen. Egyedül rátok vár.”

A találó gondolatokat követően a tanári kar egykori növendékünk, Gudics Máté dalával búcsúzott a végzősöktől: „Menj, küzdj az álmodért, minden vágyadért, mi benned él.” A ballagók búcsúzóul felakasztották névtáblájukat az iskolaudvaron álló fára, majd felkötötték osztályuk szalagját az iskola zászlójára. Végül tanáraik nevét kiáltották, s hangzott is a felelet: „Itt lesznek!” S végzőseink a Pál utcai fiúk című musical slágerét énekelve köszöntek el az iskolától: „Álljunk bele, ha kell, bármi jöjjön is el, legyen szabad a grund. Vessük ide ma fel, hogy megmarad ez a hely, vagy egyszer belehalunk.” Majd elhangzott a bűvös mondat: „A 2025/2026-os tanévet bezárom.” S a diákok buborékesőben léphettek ki az iskolából.

(Lapunk júliusi számában megmutatjuk, milyen volt a nyárindító EndreszGála.)

Nagy Enikő, fotó: Tóth P. Flóra

Szent illat Kék aranyban

Levendulavirágzás a Noll-tanyán

Napjainkban a levendula a reneszánszát éli. Egyre többen szeretnek bele a bájos, kedves, szelíd növénybe, mely túl azon, hogy a kert díszé lehet, éppúgy hat a lélekre, mint a testre. A virágából kinyerhető jótékony, értékes nedűt korántsem véletlenül nevezik az illóolajok édesanyjának. A szent illat után kutatva a több mint százéves felcsúti Noll-tanya idilljébe csöppenünk. A major gazdája, Noll Zoltán épp a levendulát aratja, hogy lepárlás útján olajat nyerjen belőle, a ház asszonya, Noll Elizabeth pedig különféle kézműves termékek készítésére használja az aromás illatú lila virágot, amelyet a varázslatos Provence-ban egyszerűen csak úgy hívnak: „kék arany”. Nollék – közelgő aranylakodalmuk apropóján – életük egyik legkülönlegesebb közös pontjáról, az őket láthatatlan aranyfonálként összekötő levenduláról meséltek nekünk.

Bogács, a bozontos öreg puli fogad, megszaglász, majd – bár a látását már elveszítette – máris mutatja az utat befelé. Szalmakalapjával a fején, provence-i mintára megmunkált sarlójával és mintegy százéves köszörűkövével a kezében megjelenik a több mint tízhektárnyi területű tanya gazdája, Noll Zoltán, aki ezen a verőfényes júniusi napon épp levendulaaratásra és az idei első lepárlásra készül. „A levendula a nyári napéjegenlőség idején a legszebb, s két-három hétig virágzik – meséli, miközben „kék arannyal” pakolja tele a vesszőkosarakat. – Francia levendulát termeszttek, amely korántsem igényel sok gondozást. A napsütötte földet kedveli, rendkívül ellenálló, még kapálni, permetezni sem kell, sőt, öntözésre is csupán eleinte van szüksége. Az egyetlen titka, hogy a hajtásait évről évre bátran meg kell metszeni, így lesz a növény szép bokros.”

A virágtól az olajig

Csaknem két évtizede már, hogy Zoltán levendulával kezdett foglalkozni: „Először mindössze ötven tövet vásároltam, pusztán azért, hogy valamiféle virágot ültessék

a kertbe. Majd belefogtam a levendula szaporításába, s hamarosan több mint háromezer tövem lett. Néhány évvel később tettem szert a lepárlóra, s kezdtem el illóolajat és aromavizet készíteni. Annak idején nagyapám és édesapám is kertészetet működtetett, így a levendulázással voltaképp továbbviszem a régi családi hagyományt. Egyszerűen szeretek a levendulával bíbelődni, s magam is tapasztalom a növény áldásos hatásait. A levendulaolaj kiváló görcsoldó, fertőtlenítő és feszültségoldó, de még égési sérülések kezelésére és napégés enyhítésére is alkalmas.”

Miután megtelnek a kosarak, a felcsúti levendulaültetvény ura a „tragacccsal” a saját készítésű, pálinkafőzéből átalakított lepárlóhoz szállítja őket. Egy hatalmas juharfa árnyékában lép működésbe a különleges szerkezet. „Belegyömöszöljük a virágot az üstbe, amelybe alulról vizet eresztünk – magyarázza Zoltán a folyamatot. – Begyűjtünk, felforraljuk a vizet, majd a forró gőz átjárja a virágokat, kiszabadítva belőlük az illóolajat. A gőz aztán a hűtőbe áramlik, lecsapódik, s az olaj a levendulavíz felszínén gyűlik össze.”

Egyedi kézműves termékek

„A '90-es évek elején kezdtem kézművesedni, eleinte egyedi gypjűszőnyegeket és tarisznyákat szőttem, munkáimat a Népi Iparművészeti Tanács bírálóbizottsága értékelte és minősítette – mondja Elizabeth. – Varni mindig szerettem, fiatalasszonyként párnákkal, függönyökkel dekoráltam az otthonunkat, édesanyaként és nagymamaként pedig ruhácskákat, játékokat öltögettem a gyerekeknek. Mindig éppen azt, amire megkértek. Míg az egyik a pingvinekért, addig a másik a dínókért volt oda, s idővel nem csupán egyet, hanem többet is varrtam a kedvencekből, így született meg a kis »állatkertem« macikkal, unikornisokkal, elefántokkal, zsiráfokkal, zebrákkal, cicákkal, kutyákkal, nyulakkal, tyúkokkal. Az állatkák mellett babákat, pénztárcákat, táskákat, kulcs-tartókat is varrok, valamint zoknikat, sapkákat, takarókat kötök.”

Elizabeth termékei kizárólag természetes anyagokból készülnek, szívesen használja a pamutot, a lenvásznat vagy épp a csipkét is. „Különleges, prémium minőségű textilekkel dolgozom – szögezi le –, megvannak a legkiválóbb hazai és nemzetközi beszerzési forrásaim. Arra törekszem, hogy az általam készített termékek egyediak, rám jellemzők legyenek. Szeretem a színeket, a mintákat, örömmel játszom velük. Itt, a tanya csendjében és békéjében megvan a lehetősége az efféle alkotómunkának.” Elizabeth kézimunkáit az interneten, a hazai alkotók dizájntermékeinek legnagyobb online „piacán”, a Meskán értékesíti, de a vendégházként működő Noll-tanya vendégei is megcsodálhatják és megvásárolhatják őket, s persze egy-egy vásárban is fellelhetők a szebbnél szebb termékek, amelyek – a levendulának hála – nem csupán szépek, de még gyógyítóerővel is bírnak.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Hat generáció érintésével

Amíg az illóolajok édesanyja éppen születőben van, addig elsétálunk a tanyán nemrégiben felépített „lourdes-i barlanghoz”, s elmondunk egy fohászt égi édesanyánk, Szűz Mária hófehér márványszobránál, melyről tudvalevő, hogy az 1930. évi karthágói eucharisztikus világkongresszusra készült, s egy idős asszony féltő gondoskodásából maradt fenn. „Ez a kis Mária-kegyhely az egykori tanya maradványaiból épült – árulja el Zoltán. – Néhány súlyos követ a 2000-es évek elején felhúzott ház alapjaiban is elhelyeztünk, ám szerettem volna, ha ily módon is életre kelnek a nagyapám által 1920-ban épített, a tévesztés miatt elpusztult és csupán a rendszerváltozás után visszavásárolt hajdani Noll-tanya romjai. Hat generáció érintette már ezeket a köveket, a plébános pedig megáldotta a belőlük kialakított barlangot.”

Közben az odakészített üvegben megjelennek az értékes nedűk, majd Zoltán egy speciális eszközzel szétválasztja az illóolajat és az aromavizet. A ragyogó napsütésben megcsillan az aranyó olaj, amelyet aztán a ház asszonya, Noll Elizabeth tölt csinos kis üvegcsékbe, magát a növényt pedig babák, zsákocskák, párnácskák kitömésére használja. Szétnézünk Elizabeth éppen tízesztendő hangulatos műhelyében, ahol ezúttal épp egy kecses Tilda baba ölt testet, majd betérünk a kiállítóterbe, ahol megannyi csodálatos alkotása fogad.

„Levendárium”

Míg az ókori görögök és rómaiak a levendulát elsősorban pusztán az illatáért kedvelték, addig a középkorban a kolostorok kertjében gyógynövényként nevelgették.

A XII. században élt Szent Hildegard német misztikus apátnő kilenckötetes enciklopédiájában is említi a növényt, ő nevezi először „Lavendulának”.

A levendula őshazája a Földközi-tenger partvidéke, legfőbb termelője Dél-Franciaország, Provence, ahol az I. világháborút követően kezdték ültetni, ám Európában a XX. század előtt leginkább az angoloknál volt divatos a növény.

Idehaza először Bittera Gyula vegyészmérnök telepített levendulát, létrehozva – a provence-i telepítéssel nagyjából egy időben – az 1920-as években a tihanyi őslavendulást.

Napjainkban a legnagyobb hazai levendulatermelő a pannonhalmi apátság gazdasága, ahol több mint ötektárnyi területű ültetvényt gondoznak.

Mesesarok

Nagy lakoma

Írta: Feketéné Schneider Mária,
illusztrálta: Szigeti Benedek, Farkas Nikolett, Fridman Fanni, Egész Luca Kata
(5. osztályos tanulók)

A tél nem volt hideg, de mintha csak itt akart volna maradni, még tavasszal is folytatódott a hűvös idő. Április közepén nyílt a cseresznye. Annyi virág volt rajta, hogy több már nem is fért volna. Úgy nézett ki, mint egy mennyasszony. A hófehér virágok beborították az egész fát. Ám a hideg, a fagy nem kímélte. Egyik reggel mínusz öt Celsius-fokot mutatott a hőmérő. Megfagyott minden – szomorúan kellett tudomásul vennem. A virágok sorra megbarnultak, és a következő napokban le is hullottak, csak a fa legmagasabb ágain kímélte meg a hófehér virágokat a talaj menti fagy. Búslakodva néztem a fát, s arra gondoltam, hogy ha lesz is cseresznye a legfelső ágakon, úgysem érem majd el, még létrával sem. Telt-múlt az idő, elérkezett a június eleje, vagyis a cseresznyeszezon. A fa legfelső ágain valóban szépen beértek a piros szemek. Ezt azonban nem csupán én vettem észre.

A közeli Diós dombon, ahol szőlőültetvények és gyümölcsfák sorakoznak, már csoportokba verődve gyülekeztek a seregélyek. Egyre hangosabbak és hangosabbak voltak. Hozzánk is elhallatszott a hangjuk. Cseresznyére voltak éhesek. A seregélycsapat egyre nagyobb és nagyobb lett, felderítői az érő cseresznyét figyelték mindenhol. Ellepték a Dióst. Hangjuk betöltötte a tájat. Tudtam, hogy előbb-utóbb felfedezik a cseresznyefánkat. Először csak néhányan tettek látogatást nálunk. Hangoskodásukkal felkeltették Kormi macska érdeklődését is. Így aztán a cica állandóan a fa körül ólálkodott. Lassan rájött, hogy a seregélyeket nem egy bokorban megbújva kell várni, hanem fel kell mászni a fára, és a fa felső ágai között rejtőzködni kell lesben állni. Figyeltem, ahogy a macska nap mint nap többször is felmászott a fára, seregélycsemegében bízva. Nem kellett soká várnia.

Egy verőfényes nap délutánján a seregélyek hirtelen ellepték a fa tetejét. Az ágak lehajlottak a renge-

teg madár súlya alatt. Valósággal megszállták a fát. Egy egész hadsereg érkezett. Kormit a tömeg nem vette észre, pedig ott lapult a fán. Fekete bundája nem árulta el. Ám ennyi madárra még ő sem számított, alig tudott választani közülük. Persze, hogy sikerült a vadászat, rögtön el is kapott egy óvatlan madarat, de kettőt, sőt hármat is megfoghatott volna, ilyen sok madárral azonban még ő sem bírt el, ez az alakulat még a nagy vadásznak is sok volt. A seregélyek nagy lármázás közben nekiláttak a lakmározásnak. Annyit ettek a cseresznyéből, amennyi beléjük fért, dúskáltak a finom falatokban. Tivornyáztak a fa tetején, borzasztó munkát végeztek. Egy szem cseresznye nem sok, de annyi sem maradt a fán. Amit pedig nem bírtak megenni, azt leverték a földre. Letaroltak mindent. Mondhatni, kő kövön nem maradt. Miután jóllakott mindegyik, a seregélyhadsereg elvonult.

A leeső szemeket észrevették a fekete rigók, és elkezdték felcsipegetni a földről a „morzsákat”. Egyre több madár vetette rá magát a csemegére. Megjelentek a szarkák is. Óriási léptekkel, méltóságteljesen mászkáltak a fa alatt, miközben válogattak a szemek között. Mindenkinek jutott a gyümölcsből, csak nekem nem. Terülj, terülj, asztalkám lett a fa alatt. Egyes madarak – a csőrükbe véve egy-egy szemet – elrepültek a környező fák ágaira, és ott fogyasztották el a finom falatokat, majd újból visszazárltak a következő szemekért, míg ők is jóllaktak. A véget nem érő lakomának végül a sötétség vetett véget. Másnap a fenyőfák alatt elejtett cseresznyét találtam, no meg temérdek cseresznyemagot. Délután bárányfelhők gyülekeztek az égen, egybesereglettek, villámlott, és máris leszakadt az ég. A zivatar a nagy lakoma minden maradékát elmosta, estére már semmi nem emlékeztetett arra, hogy itt bizony igazi tivornya volt.

Konyha

Grillezett őszibarackos burrata saláta

Egy könnyed nyári salátát ajánlunk, melynek alapja hazánk egyik legkedveltebb csont-héjasa, az őszibarack. A lédús gyümölcs a dél-olaszországi Puglia régiójából származó exkluzív sajttal, a selymes textúrájáról ismert burratával párosítva egészen különleges ízelményt ad. A mediterrán fűszernövény, a rukkola, az amerikai földrészen honos pekándió és az olasz konyha egyik legkarakteresebb alapanyaga, a balzsamecet mézzel (netán frissen pergetett akáccal vagy hárssal) pedig még menyeibbé teszi ezt a finomságot.

Hozzávalók (6 adaghoz):

3 érett őszibarack (félbevágva és kimagozva)
olívaolaj
225 g burrata sajt
4 csésze rukkola vagy vegyes békizöldség
1/2 csésze pirított pekándió vagy dió
1/4 csésze cukor
1 evőkanál méz
2 evőkanál balzsamecetes szósz
só és frissen őrölt bors

Elkészítés:

Az olívaolajjal vékonyan megkenjük a megfelelően előmelegített grillt (vagy a serpenyőt), vágott felükkel lefelé a rácsra helyezzük a barackokat, s két-három percig grillezzük őket, illetve addig, amíg a grillcsíkok meg nem jelennek rajtuk. Megfordítjuk a gyümölcsöket, s a héjas oldalukat további egy percig grillezzük. Majd hagyjuk kissé kihűlni, s cikkekre vágjuk őket. Egy nagy tálon vagy tányérokra szétterítjük a rukkolát. Darabokra tépjük a burratát, s ráhelyezzük a rukkolára. Elrendezgetjük a készülő salátán a grillezett barackokat is, s megszórjuk pirított pekándióval. (A pekándiót cukorral szórjuk meg, s közepes lángon kevergetve pirítjuk, amíg a cukor el nem olvad.) Egy kis tálban összekeverjük a mézet és a balzsamecetet, s bőven meglocsoljuk a szósszal a salátát. Végül egy csipetnyi tengeri só és néhány csipetnyi friss fekete borsot szórunk rá, s máris tálalhatjuk. (De ha úgy tartja kedvünk, bazsalikomlevelet és vékonyra szeletelt prosciuttot is hozzáadhatunk, s mellé ropogós kenyeret vagy crostinit is fogyaszthatunk.)

Nagy Enikő

Kert

Védekezés a nyári kánikulában

A Kertészeti Áruda rovata

A július a bőség időszaka a kertben, ám a tartós hőség komoly kihívás elé állítja a növényeket. Sokakban él a tévhit, hogy a nyár közepén elég csupán bőségesen locsolni. Ám néhány rossz szokás vagy apró mulasztás napok alatt tönkretelheti korábbi munkánk gyümölcsét.

Fotó: pexels.com

A leggyakoribb nyári hiba a rossz öntözés. A tűző napon, napközben végzett locsolás valóságos sokk a növényeknek, a leveleken maradó vízcseppek nagytűként gyűjtik össze a sugarakat, kiégetve a zöld részeket. Ugyancsak problémás a késő esti locsolás, hiszen a nedvesen maradó leveleken könnyen megjelennek a gombás megbetegedések, legfőképp a pázsiton. A legjobb megoldás a kora reggeli, közvetlenül a tövekhez juttatott, alapos áztatás.

A takaratlan talaj a júliusi napon felforrósodik, s a víz pillanatok alatt elpárolog belőle. Terítsünk szalmát vagy fűnyesedéket az ágyásokra a nedvesség megőrzése érdekében. Hasonló védelmet igényel a gye is: a kánikulában túl rövidre nyírt fű gyökere megsül, a pázsit pedig teljesen kiég. Júliusban hagyjuk a fűvet a szokásosnál hosszabbra, átlagosan 5-7 cm-re. A pázsit fokozott figyelmet igényel, hiszen egy gombás betegség nagyon gyorsan végigsöpörhet a kertünkön. Nyári melegekben erősítsük fel a növények immunrendszerét zöldtrágyával, melyet folyékony formában permetezzünk a területre. A levéltárgya nagyon gyorsan felszívódik, így napokon belül tapasztalható a ha-

tása. Kora reggel, harmatmentes időszakban juttassuk ki a tápanyagot.

A hőség és a pára a kártevők terjedésének is kedvez. A levéltetvek és atkák ilyenkor támadnak a leginkább. Sokan megvárják, amíg ellepik a kertet a bogarak, holott a korai védekezés sokkal hatékonyabb. A paradicsomvész és a lisztharmat szintén napok alatt letarolhatja a veteményest, ha elmarad a beteg levelek eltávolítása és a gyomlálás. Folyamatosan távolítsuk el a kártevő növényeket, melyek a talajban rendkívül intenzíven szívják el a haszonnövény elől a vizet.

A nyári kánikula nemcsak a növényeket, hanem a kerti madarakat is megviseli. A legfontosabb segítség számukra a folyamatos vízellátás. Helyezzünk ki tágas, lapos madáritatókat az árnyékba, és cseréljük bennük frissre a vizet minden nap, hogy elkerüljük a betegségek terjedését. A madarak itt nemcsak szomjukat oltják, de a tollazatukat is hűsítő fürdővel tisztítják. Az itató telepítésénél a macskák támadásainak esélyét is vegyük figyelembe: olyan helyre tegyük, ahol a madarak már messziről észrevehetik az esetleges támadást.

Harangszó Jézus Szívének ünnepén

Katolikus gondolatok

Fotó: pexels.com

A szívre az emberiség első írásos emlékeitől kezdve (vagy talán még korábbiakról) nem csupán a biológiai életet fenntartó szervként tekintünk, hanem az érzelmek, a kötődések, a lélek otthonaként is. A magyar nyelv is ismeri a megtört szívű, a szívszorító vagy épp a szív útjában álló kifejezéseket, de többek között a szíve szerinti élő, a szívbeli és a szívből jövő kifejezéseket is használja.

Ha a teológia oldaláról közelítünk, érdemes megfigyelnünk azokat a tanításokat, amelyekben egyházunk arra tesz utalást és tanítást, hogy miért is érdemes a szívünkkel-lelkünkkel olyan nagyon óvatosan bánnunk. Azt tanítjuk a Szentírás alapján, hogy a szív bőségéből szól a száj, és hogy semmi sem teszi tisztátalanná az embert, ami a száján keresztül jut be, ellenben mindazok a szavak, mondatok, amelyek elhagyják a szánkat, igen. Ami pedig belülről kifelé jön, az a szívből indul, vagyis a lélekből. Ha mindezt logikusan végiggondoltuk, akkor máris megfogalmazhatjuk, hogy bizony nem mindegy, mit engedünk be a szemünkön, a fülünkön, az érzékszerveinken keresztül egészen a szívünkig.

S hogy mi hat a szívünkre leginkább? Talán az, amikor szeretve vagyunk, és tesznek is értünk valamit. Ez

az, amivel a leginkább pozitív irányba befolyásolhatják a szívünket. Az édesanya a gyermekéért, a gyermek a szüleiért, az unoka a nagyszülőkért tesz, a szerető házastárs a másik feléért. S ugyanígy a „másodlagos” kapcsolatokban: tesz a gyermekért a kedves és mosolygós dadus néni és az óvó néni, a gyermek szívéig ér el a tanító néni, aki szeretettel és rengeteg pozitív megerősítéssel segít visszatalálni a bizalom, az öröm, a kiegyensúlyozottság állapotába.

De vajon a felnőttkorban már minden megy magától? Nem hinném, időről időre szükségünk van a pozitív megerősítésekre, az elismerő tekintetekre, a visszajelzésekre, a jócselekedetekre, hogy érezzük, jót teszünk, s ezzel másokat is visszaterelgetünk egy kicsit a jó merbe. Megnyugszik a másik – és talán a mi szívünk is – attól, hogy elfogadjuk a segítséget, és amikor tehetjük, mi is segítünk. Szívesen tesszük, hogy őszintén mondassuk: „Szívesen!”, amikor néha ki is mondják nekünk mások a bűvös szót: „Köszönöm.”

Köszönöm, Jézusom, hogy mindazok, akik ismerik szíved jóságát, megtanítottak vigyázni a szívemre!

Baboss Botond katolikus lekipásztori munkatárs

Egy évvel ezelőtt a budapesti református teológia diákjai elindultak Skóciába. Indulás előtt énekeltek egy dicséretet kérve Istent, hogy áldja meg hosszú útjukat, és óvja a sofőröket (ugyanis busszal mentek). A nap lenyugodott, már az éjszakában fogadta őket Ausztria büszke földje. Hajnalban kalotaszegi reggeli zsoltárt énekelve már Németországban voltak. Késő délutánra a maga varázslatos síkságával a református Hollandia üdvözölte az utazókat. Onnan hajó. Amszterdam kikötőjéből egészen Newcastle tengerparti városáig. A tenger már várta a magyar utazókat. Amikor elindult a hatalmas hajó, egy kis csoportba tömörültek a teológusok, hogy mindenki megossza a fagyos és hideg fedélzeten a gondolatait az útról. Mit vár? Milyen lélekkel jött ide? Hogy érzi magát?

Egy kárpátaljai szőke fiatalember Skócia vadregényes tájait várja, az északi ködöt és esőt, a magány és vadság egyvelegét. A másik fiatalember a skót reformáció nagyjaira emlékezik, a történelem viharaira és szenvedélyeire. Egy fázó hölgy Jézust keresi minden pillanatban, a tenger fényében, a hegyek zöldjében, az utazás izalmában. Újra énekeltek. „Tebenned bízunk, eleitől fogva...”, a holland partokat elhagyták, és már csak a tengert lehetett látni mindenfelé. Valaki úgy érezte magát, mintha XVII. századi magyar protestáns menekült lenne, akit Skócia kálvinizmusa fogad be. Más pedig igazi Indiana Jonesnak gondolta magát. Párak kártyáztak a hajó büféjében, később a sörök is előkerültek. Valaki elvonult a tengeret nézve, és hallgatva Mendelssohn Skót szimfóniáját. Az Északi-tengeren suhanva mindenki gondolataiba révedt, és izgalommal várta a méltán híres nemzet megtekintését. Persze vita is kialakult. A nemzeti gondolkodású teológushallgató mindig beleszólt egy beszélgetésbe, ha valaki azt mondta, hogy Angliába mennek: „Nem, nem Anglia, Skó-

cia, külön nemzet.” Bizony, nem mindegy, ahogyan ránk se mondhatták a Monarchia idején, hogy osztrákok.

Partot érve, gyorsan hajtva estére átlépték az angol-skót határt. Skócia büszke zászlaja fogadta őket, és dél csendes dombsága. Egy kis faluban szálltak meg, ahol a tájat egy református templom uralta. A csendes településen a házak egymástól messze helyezkedtek el, és a régi-ek, akik akkor éltek, amikor még autó sem volt, akár egy órát gyalogoltak, hogy hallgassák Isten szavát a templomban. Kőd, hideg és rejtélyesség, lakatlan kastély, egy árva skót kocsmá a faluban. A jó magyar legények 22 óra után elmentek a borozóba. Kíváncsiak voltak, milyen a skót hangulat és nemzeti büszkeség. Félhomály, egy régi pult, kellemes székek, ősrégi fotók a falon, skót zászló az ablak felett. Három középkorú úriember méltán meglepődött, amikor a fiatalok beléptek a társasági élet középpontjában számító épületbe. Természetesen hamar összebarátkoztak. Szóba került a nemzeti identitás, a történelem szeszélyessége, III. Károly, a magyar nyelv, a református közös alap. Nevetés, pohárkoccintás, beszélgetés. Az éjszaka és annak kísérteties ősziessége tanúja volt a találkozásnak.

Skócia! Te büszke nemzet, hegyeid és partjaid zordan gyönyörűek. Skócia! Te titokzatos kultúra és mély protestáns szellem. Skócia! Te mennyiszer hallottad nagy reformátorod, John Knox szájából azt a János evangéliumából származó gondolatot, hogy „Isten igéje igazság”.

Majdnem két hetet voltak ott a teológusok, de sosem felejtik el e büszke nemzet vendégszeretetét és ódon várának kísértethistóriáit. Sosem felejtik el a templomok úrasztalán lévő kinyitott Bibliát és a szószék büszkeségét, amely a magyar honban is várja a lelkeket.

Skócia! Páratlan, szenvedélyes és büszke.

Faragó Máté református segédlelkész

Mozaiik

Tudta-e, hogy...

Az „irredenta” olasz eredetű szó, jelentése: megváltatlan, visszaszerzendő. Trianon tragédiáját követően még a remény szava volt, hiszen sokan gondolták úgy, hogy az ilyen arányú országvesztés csak átmeneti lehet. Ebben reménykedett az a tízéves felcsúti kislány is (édesanyám, Érdy Janka), aki a Bicskei Polgári Iskolába történt beiratkozását követően készítette a ma már relikviának számító rajzát, amelyet Janka lányom ereklyeként őriz.

Noll Zoltán

Évkerék

Mészáros László polgármester június legalább 70 évet megélt születésnaposait is köszöntötte.

Zábó Lászlóné Mária a 82., Kulcsár Mária Éva a 70., Gulyás József a 80., Varga György a 70., Rada László a 71., Fóris László József a 71., Leithi Vilmosné Mária a 78., Szigli Istvánné Gyöngyi a 70., Erdész Imréné Aranka a 70., Szilágyi Lajosné Olga a 85., Temesi Józsefné Mária a 77., Besenyei Péter a 70. születésnapját ünnepelte.

Gólyahír

Gyermekáldással érkezett a nyár.

Kozma Dominik – Kozma Orsolya és Kozma Tibor kisfia – 2026. május 7-én született meg.

Kedves Felcsútiak!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy újra megnyitott a gyógyszertár településünkön. A Kőhíd Fiókgyógyszertár a Faluház I. emeletén működik, s az alábbi időpontokban tart nyitva:

hétfő: 12.00–16.00
kedd: 8.30–12.30
szerda: 12.00–16.00
csütörtök: 8.30–12.30
péntek: 8.30–12.30
szombat: zárva
vasárnap: zárva

A felcsúti patikát a váli BENU Kőhíd Gyógyszertár működteti, melynek Facebook-oldalán naprakész információ olvasható az aktuális kedvezményeiről. A BENU havi akciós kiadványa a felcsúti patikában is megtalálható.

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x268 mm
1/1 tükör:	184x268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

**VÁL-VÖLCYE PÉKSÉG
ÉS HENTESÜZLET**

Kínálatunk:

- sertéshús • baromfi • húskészítmények
- pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepekszeg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szúnyogpusztán a tojóházánál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

TÓ ÉTTEREM ÉS ÉLMÉNYKÖZPONT
AHOL FELEJTHETETLEN ÉLMÉNYEK ÉS CSODÁS ÍZEK VÁRNAK
gasztronómia | sport | élmények

 8086 Felcsút, Fő utca 4/A.
 +36 30 486 2385
 toetterem.hu

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett.

Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás

2060 Bicske, Szent István u. 7-11., tel.: 06-22/795-820

Járási hivatalvezető: Szabó Gábor

A járáshoz tartozó települések: Alcsútdoboz, Bicske, Bodmér, Csabdi, Csákvár, Etyek, Felcsút, Gánt, Mátyás, Óbarok, Szár, Tabajd, Újbarok, Vértesacs, Vértesboglár
E-mail: hivatal.bicske@fejer.gov.hu

Kormányablak osztály – ügyfélfogadás

Osztályvezető: Vakánné Petrovics Ildikó

Központi telefonszám: 06-22/795-948

hétfő, szerda: 8.00–18.00

kedd: 7.00–15.00

csütörtök: 8.00–16.00

péntek: 8.00–11.00

Földhivatal – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–14.00 és 13.00–15.00

csütörtök: 8.00–11.00 csak kamarai tagoknak

péntek: 8.00–11.00

Hatósági és Gyámügyi Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Foglalkoztatási Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–14.00

péntek: 8.00–12.00

Kihelyezett NAV-ügyfélszolgálat

csütörtök: 13.00–15.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-22/594-036

Ügyfélfogadási rend:

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórak

Tel.: 06-22/594-036

hétfőn 8.00 órától (előzetes időpontfoglalás szükséges)

Faluház és Községi Szintér

8086 Felcsút, Fő utca 137., tel.: 06-22/594-368

E-mail: faluhaz@felcsut.hu

Szarvas Józsefné: 06-70/450-8704

Csatlós Horváth Brigitta: 06-22/594-368

Nyitvatartás:

hétfő: 7.00–17.30

kedd, szerda, csütörtök: 7.00–16.00

péntek: 7.00–15.00

Háziorvosi rendelő (Faluház)

Dr. Ficzer Ferenc háziorvos

hétfő: 10.00–15.00

kedd, csütörtök: 9.00–12.00

szerda: 12.00–15.00

péntek: 8.00–10.00

Az orvosi rendelő a 06-22/594-072-es telefonszámon

és a felcsut.rendelo@gmail.com e-mail címen érhető el.

Háziorvosi ügyeleti ellátás

2060 Bicske, Kossuth tér 17.

(Bejárat a rendelő oldalánál található ajtón, csengetni kell.)

Telefonszám (Fejér vármegyében): 1830

Hétköznap: 16.00 és 22.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 8.00 és 14.00 között

Sürgősségi ügyeleti vagy mentőellátás

Központi ügyeleti telefonszám: 1830

Egységes segélyhívó rendszer: 112 (mentők)

Hétköznap: 22.00 és 8.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 14.00 és 8.00 között

Telephelyek:

8000 Székesfehérvár, Hunyadi u. 2.

2400 Dunaújváros, Vasmű u. 10.

2030 Érd, Szabadság tér 9.

Védőnői szolgálat (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Makai Kinga védőnő: 06-30/970-8517

szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen), 11.00–13.00 (önállóan)

Kőhid Fiókgyógyszertár (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Nyitvatartás: hétfőn és szerdán 12.00 és 16.00 között,

kedden, csütörtökön és pénteken 8.30 és 12.30 között

Posta

8086 Felcsút, Fő utca 73., tel.: 06-22/594-049

Nyitvatartás hétfőtől péntekig 8.00 és 16.00 között

Könyvtári, Információs és Községi Hely

8086 Felcsút, Fő u. 68.

Könyvtárvezető: Szecsődi Zsoltné

Tel.: 06-70/338-4814, E-mail: szecsodizsuzsa@freemail.hu

Nyitvatartás:

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–16.00

kedd: 14.00–18.00

péntek: 9.00–14.00

szombat: ügyelet időpontegyeztetéssel

Bicskei Rendőrkapitányság

2060 Bicske, Kisfaludy u. 56., tel.: 06-22/566-020

E-mail: bicskerk@fejer.police.hu

Sürgős esetben hívható: 112

Körzeti megbízott

8086 Felcsút, Fő u. 191., Gáfor János: 06-30/128-3581

Polgárőrség

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-30/248-9609

Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület

Elnök: Kiss József

Tevékenységi terület: Felcsút bel- és külterület

Esély Gyermekjóléti Alapítvány

8086 Felcsút, Fő u. 68., tel.: 06-70/450-8733

Fogorvosi rendelő

Dr. Hargitai Egészségügyi Közhasznú Nonprofit Kft.

(Az egészségbiztosítóval szerződésben álló rendelő.)

Rendel: Dr. Hargitai László fogszakorvos

Rendelési idő:

Alcsútdobozon: tel.: 06-22/353-250 (Csak előjegyzéssel)

hétfő: 11.00–17.30

kedd: 7.00–8.00 – elsősegély

csütörtök: 7.00–10.00 – iskolafogászat

7.00–8.00 – elsősegély

péntek: 10.30–17.30

Felcsúton: tel.: 06-22/668-224

Időpontkérés szükséges, rendelési idő előtt egy órával és

rendelési idő alatt 16.00 óráig!

szerda: 10.30–17.30

Alcsútdobozai rendelő – prevenciók rendelés:

hétfő, péntek: 9.30–11.00

Felcsúti rendelő:

szerda: 9.00–10.30 (Csak előjegyzéssel!)

Falugazdász

Gyenes Péter: 06-70/490-6170

Közjegyző

2060 Bicske, Szent István út 35.

Dr. Poszavec Rita: 06-22/566-440

E-mail: iroda.bicske@kozjegyzo.hu

poszavec.rita@kozjegyzo.hu

Nyitvatartás:

hétfő, kedd, szerda, csütörtök: 8.00–12.00, 13.00–15.30

péntek: 8.00–12.00

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 900 példányban. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző – **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata – **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu

Szerkesztő: 30/126-0540; nagyzeniko@felcsut.hu – **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu